

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.337 van 12 december 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 22 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 augustus 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die loco advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 31 mei 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 25 maart 2008 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijf te verkrijgen als ascendente van haar Belgische dochter.

Op 5 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 22 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

-Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene krijgt OCMW-steun. Bijgevolg kan betrokkene niet ten laste beschouwd worden van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag gedaan werd.

-Bovendien beschikt de Belgische dochter niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen (ze geniet ook OCMW-steun).

“(…)”

2. Rechtspleging

Waar verzoekster opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoekster wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die verzoekster bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123*).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40bis en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 44 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 25 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Eveneens voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan.

In een eerste onderdeel van het eerste middel betwist verzoekster het motief dat stelt dat de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn in de mate dat verzoekster ten laste is van het OCMW.

Zij stelt dat zij ten tijde van haar asielaanvraag ten laste was van het OCMW maar vandaag de dag niet meer geniet van hun hulp en dat aldus de bestreden beslissing inadequaat gemotiveerd is en onevenredige inbreuk uitmaakt op haar privé- en gezinsleven, dat de verweerder tekort gekomen is aan zijn motiveringsverplichting.

In een tweede onderdeel van het eerste middel betwist verzoekster het motief dat stelt dat haar Belgische dochter niet over toereikende inkomens beschikt om haar moeder ten laste te nemen in de mate dat ook zij OCMW-steun geniet.

Verzoekster poneert dat haar dochter niet ten laste valt van het OCMW maar geniet van een inkomen voor mindervaliden gezien haar gezondheidstoestand. Zij is van oordeel dat dit inkomen toereikend is om haar moeder ten laste te nemen. Zij stelt dat het feit dat haar dochter onbekwaam is voor de arbeidsmarkt, niet kan verhinderen dat zij zou kunnen genieten van een gezinshereniging, dat haar inkomsten, zelfs als deze afkomstig zijn van het OCMW, toereikend zijn om haar ten laste te nemen.

Verzoekster is van mening dat de eisen gesteld door de verweerder tegenstrijdig zijn met het evenredigheidsbeginsel door toepassing van artikel 8 van het EVRM, dat oplegt het verblijfsrecht waarvan verzoekster titularis is door haar hoedanigheid van ascendente van een Belg, mogelijk te maken. Dat zij als gelijkgestelde met een EU-burger kan genieten van de toepassing van het communautaire recht en de interpretatie gegeven door het Europees Hof van Justitie. Dat uit de artikelen 10 van de Verordening 1612/68 en 1 van de Richtlijn 90/364/EG van 28 juni 1990, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van Justitie, volgt dat de hoedanigheid van familielid ten laste resulteert uit een feitelijke situatie. Verzoekster verwijst hiervoor naar verschillende arresten van het Europees Hof van Justitie (arresten JIA, ZHU en CHEN, LEBON) en citeert een paragraaf uit het arrest JIA. Verzoekster concludeert dat de bestreden beslissing inadequaat en onvoldoende gemotiveerd is, dat de verweerder aldus tekort gekomen is aan zijn motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In het eerste onderdeel is verzoeker aldus niet akkoord met het motief dat stelt dat de voorwaarden van artikel 40 (verzoekster bedoeld allicht artikel 40bis) van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn daar zij ten laste is van het OCMW. Zij stelt ten tijde van haar asielaanvraag ten laste te zijn geweest, doch op heden niet meer. Zij stelt ook dat de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk uitmaakt op haar privé- en gezinsleven.

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, **die ten hunnen laste zijn**, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Uit de bovenvermelde artikelen van de Vreemdelingenwet volgt dat de bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan zich slechts kan voegen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij/zij ten laste is van deze Belgische onderdaan. Aldus vormt het kernpunt van de betwisting het gegeven of verzoekster al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn van haar Belgische dochter.

Op 5 mei 2008 preciseert de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester aan verzoekster dat zij de volgende documenten dient voor te leggen:

- Bewijzen dat de betrokkene reeds zes maanden voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Belgische descendent/ascendent woonde en ten laste was.
Indien betrokkene op een ander adres woonde: bewijzen dat voor betrokkene de volgende kosten werden vergoed door de persoon in functie van wie de aanvraag tot vestiging werd ingediend bv. betalen van de huur, elektriciteit, water, gas, ...enz.
- Bewijs dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de aanvraag tot vestiging) **niet ten laste was het OCMW**
- Bewijs van de inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen, ...) en van die van alle overige leden van het gezin.
- de samenstelling van het gezin van de ascendent

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster onder meer het volgende document heeft neergelegd:

een attest opgemaakt op datum van 19/05/2008 door het OCMW Gent waaruit blijkt dat aan verzoekster een leefloon werd toegekend tijdens de volgende periodes:

- 218,80 EUR per maand van 27/08/2007 tot 31/08/2007
- 438,25 EUR per maand van 01/09/2007 tot 26/01/2008
- 455,96 EUR per maand van 27/01/2008 tot 31/07/2008.

Daargelaten de vraag of verzoekster heden ten dage nog ten laste is van het OCMW, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk op 22 augustus 2008, uit het door verzoekster overgelegde attest van het OCMW Gent afleidt dat verzoekster niet beschouwd kan worden als zijnde ten laste van haar Belgische dochter, nu zij bijna het hele jaar dat aan de bestreden beslissing voorafging een leefloon ontving van het OCMW en aldus een eigen inkomen had.

In tegenstelling tot wat verzoekster aldus beweert, voldoet zij niet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet en diende de gemachtigde van de minister aldus het verblijf te weigeren. Er kan de gemachtigde van de minister aldus geen manifeste appreciatiefout verweten worden.

Verzoekster maakt aldus noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 40bis aannemelijk.

Waar verzoekster nog stelt dat de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk uitmaakt op haar privé- en gezinsleven, licht zij niet toe waarom dit zo zou zijn. Zelfs indien de Raad ervan uitgaat dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing beoogt, wordt hiermee niet voldaan aan de vereiste van een "middel". Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster laat na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van artikel 8 van het EVRM bestaat. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het eerste middel wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Het motief dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar zij OCMW-steun geniet is een determinerend motief, in de zin dat het de bestreden beslissing op zichzelf kan dragen. De kritiek van verzoekster, geuit in het tweede onderdeel van het eerste middel, ten aanzien van het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het

feit dat de Belgische dochter niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt, betreft aldus een kritiek op een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 44 en 61 van het KB van 8 oktober 1981, van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, van artikel 25 van de Vluchtelingenconventie en van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Eveneens voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster betwist hierbij het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Zij stelt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden omwille van buitengewone omstandigheden heeft ingediend op 31 mei 2007. Zij verwijst naar constante rechtspraak van de Raad van State (RvS 29 maart 2000, nr. 86.391 en RvS 15 maart 2006, nr. 156.424). Zij is van mening dat in casu de bestreden beslissing geen specifieke motivatie bevat met betrekking tot haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat de verweerder nochtans op de hoogte was van de situatie van verzoekster betreffende haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat aldus de bestreden beslissing inadequaat gemotiveerd is.

Verzoekster poneert ook nog dat met de bestreden beslissing, de verweerder haar onderwerpt aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en inbreuk maakt op haar privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Dat de verweerder tekort schiet in zijn motiveringsplicht.

Eerstens dient er op gewezen te worden dat de in casu bestreden beslissing een 'weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten' betreft en niet een beslissing van de overheid inzake verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verweerder dan ook niet verplicht was specifiek te motiveren aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan aldus haar kritiek dat in casu de bestreden beslissing geen specifieke motivatie bevat met betrekking tot haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat de verweerder nochtans op de hoogte was van de situatie van verzoekster betreffende haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat aldus de bestreden beslissing inadequaat gemotiveerd is, niet dienstig aanvoeren.

Voor zover verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 31 mei 2007 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m.

RvS 6 april 2000, nr. 86.715, RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 6 februari 2004, nr. 127.903, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036, RvS 7 januari 2005, nr. 138.946, RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of niet verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Noch een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster ook nog poneert dat met de bestreden beslissing, de verwerende partij haar onderwerpt aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en inbreuk maakt op haar privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er opnieuw op dat hiermee niet voldaan wordt aan de vereiste van een "middel". Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster laat na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bestaat. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het tweede middel wat betreft de vermeende schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Wat betreft de aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als wat betreft het aanwezig zijn van een manifeste appreciatiefout, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS.

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU.